

TRANSFORMATION

Jannik Seidelin vandrer. Han går fra tidlig morgen i byrum – gerne i Middelhavslandene. Når lyset bryder frem og formerne står klart og uforstyrrede. Lyset, farven og formen er det, der har førsteprioriteten hos formgiveren, designeren og billedkunstneren Jannik Seidelin. Form er noget, der gradvist er blevet til, forfinet i sit udtryk af brug. Antikkens grækere lagde en række spor, der siden har udgjort en grundlæggende kanon, en art grammatik for eftertidens arbejde og leg med form. Skalaen begrundes for Jannik Seidelin i tingenes brug. Hans arbejder kan forekomme som stiløvelser med idelige gentagelser, men i sidste ende bliver tingene til genstande, til brugsting, der svarer til den givne menneskelige størrelsesorden.

Det kan godt være, at et tempel eller et teater er den første inspiration. Ved at arbejde sig ind i dybden og ned ad de linjer, ind i de buer og cirkelslag, de gamle brugte og gentog med henblik på monumentalt brug og udtryk, skaffer Jannik sig en grundlæggende indsigt. Hvordan kan buer, linjer, cirkler i et givent materiale støbes sammen, hvordan kan de konisk eller med andre formmæssige hængsler føres sammen med hinanden uden at det smerter i øjet? Antikkens formgivere udviklede et sæt tilsyneladende enkle greb, der var heldige – og som lod sig gentage, uden at resultatet hver gang blev ens. De overvejede, hvordan man kan organisere form for at opnå ting, genstand, artefakt. Det er denne fordybelse, denne insisteren, der er Jannik Seidelins kendemærke. Gennem årene har han stædigt arbejdet med og ladet sig udfordre af en række former, der kan synes uforenlige – og som givetvis havde været det i andres hænder. Arbejdet er for Jannik Seidelin at nå helt ned i formens og genstandens essens – og forene delene til noget så enkelt som ting, der kan bruges, som ligger godt i hånden, som er en lise for det menneskelige blik.

At følge Janniks arbejde er som at deltage i en vandring, en sejlads som de antikke græske sejleres, at begribe romernes fornemmelse for byen, agerdyrkerens lyst ved landskabet, ja hele vores væren i rummet. I sidste ende peger al denne fordybelse, viden og aktivitet frem mod skønheden og brugsværdien af de ting, vi omgiver os med. Formgivningen er en rejse mod et mål, der opfylder vore vage drømme om, at det komplicerede nok ikke kan gøres perfekt, men i hvert fald bedre end den forskelsløse og uorganiserede industrikulturs tankeløse frembringelser.

Jannik Seidelin er en formens moralist, en kunstner der tvinger os alle til at overveje, hvad organiseret og disciplineret form i videste forstand betyder – i livet og i omgangen med hinanden og verden. Skønt inspireret af den antikke kulturs største frembringelser, er Jannik ikke monumentalist, men i dybeste forstand humanist.

Carsten Bach-Nielsen

Lektor i kirkehistorie på Aarhus Universitet og kunstanmelder ved Kristeligt Dagblad